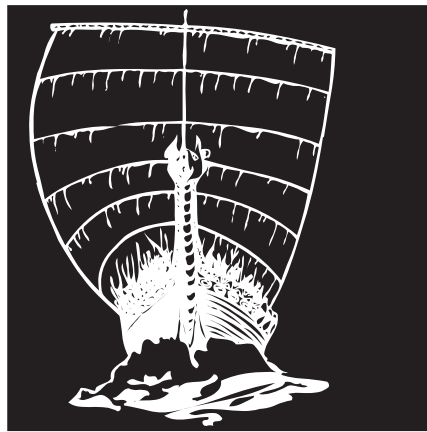

San Agustini vereohvrid

Reeli Reinaus

San Agustini vereohvrid

 ITÄNAPÄEV

Toimetanud Hanna Veskioja
Sisu kujundanud Siiri Timmerman
Kaane kujundanud Pärtel Eelma

© Reeli Reinaus
© Tänapäev, 2017

ISBN 978-9949-85-113-3
Trükitud AS-i Pakett trükikojas

Mastid naksusid ja ragisesid ning iga uus laine pühkis üle laevateki seninägematu jõuga. Metsik torm raputas laeva nagu tillukest pähklikoort ja ähvardas teda iga järgmise lainega põhjatusse vetesügavikku kiskuda. Olgugi et mitte keegi ei söandanud oma nina tekile pista, võisid kõik laeval olevad meremehed vanduda, et mitte ükski neist ei ole kunagi oma elus sellist tormi näinud. Ja mitte ükski ei uskunud, et nad sellest üldse veel eluga pääsevad. Oli ainult aja küsimus, millal laev viimaks lainetele alla vannub, külili paiskub ja põhja läheb.

Katherine teadis, et nad süüdistavad selles teda. Tormis. Oma ebaõnnes. Kõiges. „See naine viib meid ükskord veel põhja” – ta oli seda lauset kuulnud pea iga teise laeval töötava mehe suust ja näinud, millise kummalise, ebausku ja võõristust väljendava pilguga nad teda vaatavad. Kuid praegu uskus ta juba isegi, et neil oligi õigus olnud. Et kohutava tormi kätte sattumine oligi juhtunud tema pärast. Selle pärast, mida ta oli teinud.

Nii nagu ükski laeval sõitvatest meestest, ei uskunud ka Katherine, et nad sellise maru käest eluga pääsevad. Aga ometi ei tahtnud ta surra! Ei tohtinud!

Sel tormisel ööl oli Katherine Garreth kakskümmend aastat vana ja pidi kohe maha saama oma esimese lapsega. Lapsega, kelle elu ei pruukinud tormi tõttu jõuda õieti alatagi. Katherine ei kartnud sünnitust. Ta kartis hoopis, et torm uputab laeva enne, kui ta oma last üldse nähagi jõuab.

Naine lebas juba pikemat aega Charlotte'i-nimelise Inglise kaubalaeva kajuti põrandal, tegemata ammugi katset püsti tõusta. Iga uus laine oleks ta nagunii uuesti jalust niitnud. Pealegi oli ta surmani väsinud ja hirmunud.

Katherine karjatas, kui uus valuhooq ta enda alla mattis. Torm oli vähemalt sellepärast hea, et keegi ei võinud ta karjumist kuulda. Kuid see mõte ei lohutanud teda eriti. Valuhood käisid nüüd juba sagedamini ja Katherine kartis meeletult.

Katherine Garreth, tavaliste Havanna hiljuti surnud linnakodanike tütar, oli tulnud sellele laevale kaks nädalat tagasi. Ta oli soovinud sõita oma kodulinnast Haitile, Santo Domingosse, ainsa teadaoleva sugulase juurde, kes pidavat elama just selle linna lähistel. Katherine ei olnud seda naist mitte kunagi varem näinud. Kuid rohkem lähedasi tal siinilmas enam ei olnud. Nagu ei olnud tal enam ka hinge taga mitte ainsatki krossi. Kaubalaeva kaptenil, keskealisel jässaka keha ja kullipilguga John Andrewsil oli viimaseid kuid lapseootel naisest lõpuks kahju hakanud ja ta oli Katherine'i laevale lubanud. Tõenäoliselt oli kapteni südant pehmendanud ka hiiglasliku rubiiniga kuldsõrmus, mille naine talle andnud oli. Kapten oli uskunud, et sõrmus on

tõenäoliselt küll varastatud, kuid ta ei olnud oma südant sellega eriti vaevanud, sest tehing oli tehing.

Kuid kapten oli eksinud. Sõrmus ei olnud varastatud. See oli tegelikult Katherine'i ainus varandus ja mälestus palaviku tagajärjel surnud emast, kuid sellele vaatamata oli ta ehte kerge südamega ära andnud.

Charlotte'i kapten hakkas oma otsust kahetsema juba paar päeva pärast sadamast väljumist, kui nende laeva tabas esimene õnnetus – murdus üks poom. Peagi järgnes sellele teine. Ja seejärel jäid peaaegu pooled mehed kõhutõppe. Nagu enamik meeskonnast, nii oli ka kapten Andrews kindel, et just Katherine on kõikide nende hädade põhjus, kuid ometi ei olnud tal südant naist üle parda heita. Ta lihtsalt lootis, et nad jõuavad võimalikult kiiresti Haitile, kus naine viimaks laevalt lahkuma peab. Kuid üksteise järel laeva tabanud õnnetused olid nende teekonna kestust peaaegu poole võrra pikendanud.

Katherine ägas järgmise valuhoo käes. Ta hüüdis Jumalat appi, kuigi teadis, et Jumal ei kuule teda. Jumal oli ta maha jätnud, sest ta oli teinud pattu. Rohkem kui üks ristiinimene endale ette kujutadagi suudaks. Vähemalt nii oli talle öeldud ja lõpuks oli ta seda ka ise uskuma hakanud.

Katherine oli lasknud end ära võrgutada ühel halva kuulsusega, kuid rikkal mehel, kellest räägiti lugusid, mis panid ka kõige raudsemate närvidega inimesed ehmatusest õhku ahmima. Katherine ei teadnud, kas need lood ka tõele vastavad, sest vähemalt temaga oli mees olnud küll äärmiselt armastusväärne, kuid ta pidi endale tunnistama,

et ta ei olnud vahest ka eriti palju teada saanud. Ja ei saanud ka edaspidi. Päeval, mil naine oli tunnistanud, et ta ootab last, oli mees teda löönud ja kõiksuguste hirmsate nimedega nimetanud ning rohkem ei olnud naine teda enam kunagi näinud. Kuid ka pärast seda ei olnud Katherine sugugi kindel, kas verd tarretama panevad jutud kohutavatest orgiatest, mida mees pidavat oma mõisas korraldama ning mille käigus pidavat muuhulgas ette tulema nii vere joomist kui ka inimliha söömist, ikkagi tõele vastavad.

Uus laine tabas laeva, tugev kui vasaralöök. Katherine libises kirjeldamatu hooga vastu kajuti vastasseina ja jäi ägades lamama. Ent juba hetke pärast paisati ta kajuti teise serva tagasi.

„Mu Jumal, halasta mulle, patusele!” halises Katherine, teades, et sellest ei ole tegelikult vähimatki kasu. Ta ei jaksanud enam. Ta ei jaksanud enam üksi olla ja ei jaksanud karta. Ning ta ei tahtnud surra. Ta ei tahtnud minna põrgusse. Vähemalt mitte veel. Ja korraga ta teadis, mida peab tegema.

„Ma ei tea, kas sa oled olemas,” hüüdis naine üle tormi kõrvalukustava mürina, „aga kui sa oled, siis ma vajan su abi!”

Veidi julgust kogunud, ta jätkas. Alguses tulid sõnad justkui kobamisi üle ta huulte, kuid juba mõne aja pärast need nagu voolasid ta suust, ning mida kauem ta rääkis, seda rahulikumaks ta muutus ja seda rahulikumaks muutus ka ookean.

Kapten Rodrigo Fernandez seisis oma laeva, Atlantise ninas ja vaatas, kuidas vaenlase alused justkui hiiglasuured koletised aina selgemini pimedusest välja joonistusid – esimene, teine, kolmas ... Neljas, viies ja kuues ... Kümme laeva! Ta tundis, kuidas midagi jäist äkki ta kõri nõõrib, kui karm reaalsus talle kohale jõudis. Ta polnud kümne laevaga arvestanud. Mitte keegi neist ei olnud.

Rodrigo oli sel hetkel täiesti kindel, et ükskõik kui palju zombisid ta ka tappa ei suudaks, jääks neid veel piisavalt palju ellu, et minna jälitama Neptunust ja Musta Lohet. Nende plaan oli juba praegu läbi kukkunud. Hetkeks valdas teda paanika, ent vaadates hõbekuulidega täidetud püstolite kuhja enda kõrval, sai ta meelerahu tagasi. Tal ei olnud muud valikut, kui anda endast parim.

Rodrigo teadis, et ta peab tulistama täpselt ega tohi niisama raisata mitte ühtegi kuuli. Ja ta peab laskma zombidel võimalikult lähedale tulla, et tal oleks vaid väike võimalus mööda lasta. Senikaua pidi ta lihtsalt ootama. Ja oma saatusele otsa vaatama. Ühel neist kümnest laevast pidi olema zombi, kes ta viimaks lõhki rebib. Kummalisel kombel rahustas teda mõte sellest, kuidas ta elu lõppeb. See oli midagi, mis oli kindel. Ja just kindlust ta praegu vajab.

Kui esimesed Luther Drake'i poolt saadetud zombide laevad olid viimaks sobivale kaugusele jõudnud, ronis Rodrigo Fernandez Atlantise kaptenisillale ja avas tule.

Esialgu läks kõik nii nagu plaanitud. Esimesed zombid langesid nagu loogu. Neid oli nii palju, et ta peaaegu ei

pidanudki sihtima, keegi sai ikka pihta. Rodrigo võttis järjest uusi püstoleid ja jätkas tulistamist. Ainuke, mida ta jälgima pidi, oli see, et ta ei tohtinud laevu nii lähedale lasta, et zombid jõuaksid Atlantise tekile hüpata. Siis oleks kogu tema senine jõupingutus olnud asjatu.

Peagi oli ta tapnud kõik zombid esimestel laevadel. Laevad olid seetõttu juhitavuse kaotanud ja tagumised sõitsid neile sisse. Tekkinud segadus andis Rodrigole pisut aega jõudu koguda. Ta sulges silmad, püüdes oma viimaseid jõuvarusid kokku võtta ja veidi puhata. Ta oli juba praegu nii kohutavalt väsinud, kuigi see oli alles algus. Rodrigo soovis, et ta laev oleks uuesti nõidusega kaitstud, nii nagu see varem oli. Siis suudaks ta neid võita. Kuid see kõik oli minevik. Praegu seisis ta kõigest tavalise inimesena üleloomulike olendite vastu.

Mõnda aega hiljem tulistas Fernandez tühjaks viimase püstoli ja asus kiiresti uusi laadima. Zombide laevad olid selle ajaga juba ohtlikult lähedale seilanud, nii et Drake'i tahtele allutatud surnud võisid iga hetk Atlantisele hüpata. Kuid lähedus tegi neist ka paremad märklauad. Rodrigo õnneks zombid siiski ei kiirustanud. Nad olid nähtavasti taibanud, et ta on üksi, ning teadsid, et saavad ta kätte. Kui palju neid endid enne seda surma saab, ei olnud oluline. Nad ei tundnud üksteise vastu kaastunnet ja liiatigi oli enamik neist juba nangunii surnud.

Järgmistel tundidel tulistas Rodrigo Fernandez peaaegu vahetpidamata, hoolimata sellest, et väsimus mähkis teda aina jõulisemalt endasse. Kuid ta ei tohtinud sellele

mõtelda. Ta ei tohtinud hetkekski arvata, et ei jõua, et ei suuda neid takistada.

Millalgi märkas kapten Fernandez justkui unest ärgates, kuidas esimesed zombid ronivad üle reelingu. Ta pidi kiirustama, sest aega, mis talle veel jäänud oli, jäi aina vähemaks. Rodrigo Fernandez ei kartnud surma, vaid seda, et ta on tapnud liiga vähe zombisid. Ja olgugi et ta teadis, et kõik ei ole veel kadunud, tundis ta kusagil sisimas juba, et ei jõua enam. Et kohe variseb ta lõplikult kokku. Zombid tantsisklesid ta silme ees ja juba tulistaski ta peaaegu huupi.

Rodrigo oli kindel, et enne kui zombid jõuavad ta tappa, kukub ta kurnatusest ja haigusest ise kokku. Lisaks kahekordistunud nägemisele ta isegi juba kuulis mitmekordselt. Tema enda lasud kajasid talle vastu ja kohati tundus, nagu oleks tulistajaid mitu. Rodrigo haaras vaba käega käsipuust, tundes, et hakkab kohe teadvust kaotama.

Ja järgmisel hetkel ta nägigi juba nägemusi. Ta nägi, kuidas zombid surnult maha kukuvad, olgugi et tema neid ei tulistanud. Tal ei olnud aimugi, kus ta sel hetkel viibib, kuid ilmselt ei olnud ta enam Atlantise pardal.

Hetkel, kui Rodrigo Fernandez teadvusetult Atlantise kaptenisillale langes, kuulis ta ikka veel kõrvus püstolipauke ja zombide surmakarjeid.

Olgugi et oli öö, seisis enamik mehi Neptunuse tekil, kuulatades esimesi püstolipauke, mis kostsid kohast, kuhu Atlantis oli ankrusse jäänud, blokeerides kaljudevahelise tee Neptunuse ja Musta Loheni.

Ka Alex seisis oma sõpradega väljas. Pimedusest kostev tulistamine ja sellega kaasnev teadmatus tekitasid temas soovi põgeneda. Kuid kuhugi ei olnud minna, Neptunus seisis ikka veel kindlalt ankrus.

„Zombide laevad on kohal,” sõnas Nicky. „Mis te arvate, kas Fernandez suudab neid üksi kinni pidada?”

Alex vaikis. Ta lootis kogu südamest, et see oleks nii, kuid ta ei olnud kindel. Ta kartis korraga rohkem kui kunagi varem. Ta ei tahtnud surra. Nüüd, kui tal just oli hakanud hästi minema. Kui ta mäletas, kes ta on, ja kui ta oli viimaks kohtunud oma isaga.

Mõnda aega pärast esimesi pauke hakkas siiski viimaks midagi toimuma. Neptunusel algas korraga tohutu sebimine ja poisid pidid vaatama, et nad meestele jalgu ei jääks. Just hetk tagasi oli Atlantiselt tulnud lubatud märguanne, et kaks ülejäänud laeva – Neptunus ja Must Lohe – peaksid minema sõitma.

„Ma ei saa aru, miks me juba varem ei lahkunud,” ütles Rico. „Meil oleks vähemalt mingigi edumaa olnud.”

„Arvatakse, et nad ei pääse nende kaljude vahel Atlantisest mööda, seega on meil võimalus saada piisav edumaa,” ütles Nicky.

Kuid poiste üllatuseks ei paistnud Neptunus ega Must Lohe ka nüüd mingit edumaad saavutada soovivat. Nad olid purjetanud võib-olla kõigest tunni, kui laevad uuesti ankrusse jäid.

„Mida me ootame?” küsis Nicky Marcuselt, kuid poiss kehitas õlgu.

„Ma ei tea, mis toimub. Isa ei räägi midagi,” tunnistas Marcus. „Ilmselt see on mingi järjekordne saladus.”

„Neetult palju saladusi on nendel laevadel,” märkis Rico.

„Neetult palju zombisid võib siin varsti olla, kui me edasi ei sõida,” poetas Alan.

„Kas te üldse olete kunagi mõnda zombit näinud?” küsis Nicky poistelt ning Alan ja Rico raputasid pead.

„Aga meie Alexiga oleme!”

Nicky hääles oli uhkust ja võidukust, kui ta jutustas, kuidas nad olid Alexiga ühel õhtul läinud Neptunuse tekile luurele ja näinud mõne aja pärast kaht silmini tõmmatud kapuutsidega kogu, kes end üle reelingu vinnasid. Nende nägusid ei olnud näha ja ainsad asjad, mis andsid märku, et tegu ei ole inimestega, olid olendite kummaliselt luidrad sõrmed, mis paljastusid keepide alt, kui nad laevale ronisid. Peaaegu kohe olid zombid poisse haistnud, kuid õnneks olid Neptunuse mehed valvel olnud ja olendid enne maha lasknud, kui need Nicky ja Alexi peidupaiga välja nuuskida jõudsid.

„Uskuge mind, te ei tahaks neid näha,” pomises Alex.

Talle meenus jälle inimeste ja zombide vaheline lahing rannal. Lahing, kus ta oli olnud isegi kõige vihatumate piraatide poolt. Ta oli elanud kaasa isegi reetlikule ja salakavalale hiinlasele Ming Lile, keda oli Atlantisel kõigest südamest kartnud ja vihanud, ning libekeelsele ja valelikule Nathanile Neptunuselt. Ja seda sel lihtsal põhjusel, et nad olid inimesed.

Lahingule mõteldes meenus Alexile uuesti Joshua

ennustus. Ennustus, millest Joshua oli talle tolle lahingu ajal rannal rääkinud. See, mida talle oldi unes ennustatud – et ta asub ohtlikule teekonnale, kust mitte keegi ei pruugi elavana tagasi tulla.

See teadmine rõhus Alexit rohkem, kui ta soovis.